

Sygn. akt III Cz 1179/16

POSTANOWIENIE

Dnia 18 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SSO Barbara Braziewicz

po rozpoznaniu w dniu 18 października 2016 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym sprawy z powództwa (...) we W. przeciwko G. K. (K.)

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego

od postanowienia Sądu Rejonowego w (...)

z dnia 13 listopada 2015 r., sygn. akt I Nc 790/15

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSO Barbara Braziewicz

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z 13 listopada 2015 r. Sąd Rejonowy w (...) odrzucił sprzeciw pozwanego od nakazu zapłaty z 14 maja 2015 r. W uzasadnieniu podano, że zarządzeniem z 3 września wezwano pozwanego do uzupełnienia braków formalnych sprzeciwu poprzez wniesienie sprzeciwu na urzędowym formularzu. Zobowiązanie skutecznie doręczono 28 września 2015 r., w drodze podwójnej awizacji, która miała miejsce 11 i 21 września, jednakże nie zostało ono wykonane. W tej sytuacji Sąd odrzucił sprzeciw, opierając swe orzeczenie o art. 504 § 1 k.p.c.

Zażalenie na to postanowienie złożył pozwany. Wskazał, że nie wiedział, iż sprzeciw powinien zostać złożony na urzędowym formularzu. Pozwany twierdził, że w czasie, gdy doręczano przesyłkę przebywał pod adresem, na jaki została nadana i odbierał wszelką korespondencję, gdyż nie miałby jakiegokolwiek interesu w nieczynieniu tego. Zdaniem skarżącego w jego skrzynce pocztowej nie zostało pozostawione awizo na skutek niedopatrzenia doręczyciela, co zdarzało się wielokrotnie – sam pozwany znajduje w swojej skrzynce awiza adresowane do innych osób.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie mogło odnieść skutku.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, jak i prawne, które to Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne uznając za zbędne ich ponowne przytaczanie.

Zgodnie z art. 504 § 1 k.p.c. sąd odrzuca sprzeciw wniesiony po upływie terminu lub z innych przyczyn niedopuszczalny albo którego braków pozwany nie usunął w terminie. Z kolei art. 503 § 2 stanowi, że jeżeli pozew wniesiono na urzędowym formularzu, wniesienie sprzeciwu wymaga również zachowania tej formy.

Niniejsza sprawa toczy się w oparciu o przepisy o postępowaniu uproszczonym, w którym zasadą jest wnoszenie pozwu na urzędowym formularzu (art. 505² k.p.c.), tak też prawidłowo wezwał skarżący Sąd meriti do tego, aby sprzeciw został również wniesiony w przepisanej prawem formie.

Wezwanie zostało doręczone pozwanemu metodą per aviso, o której mowa w art. 139 § 1 k.p.c. Stosownie do brzmienia tej regulacji, pismo przesłane za pośrednictwem operatora pocztowego (...) należy złożyć w placówce pocztowej tego operatora, a doręczane w inny sposób - w urzędzie właściwej gminy, umieszczając zawiadomienie o tym w drzwiach mieszkania adresata lub w oddawczej skrzynce pocztowej ze wskazaniem gdzie i kiedy pismo pozostawiono, oraz z pouczeniem, że należy je odebrać w terminie siedmiu dni od dnia umieszczenia zawiadomienia. W przypadku bezskutecznego upływu tego terminu, czynność zawiadomienia należy powtórzyć. Z powyższego wynika, że w wypadku nieodebrania pisma, domniemywa się, że faktycznie zostało ono doręczone.

W okolicznościach niniejszej sprawy skarżący podniósł, że doręczyciel nie pozostawiał awizo. Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z 12 maja 2016 r., III BP 8/15 (LEX nr 2044477), taka okoliczność oznaczałaby nieskuteczność doręczenia, a tym samym termin do uzupełnienia braków formalnych sprzeciwu pozostawałby otwarty. Jednakże to obowiązkiem pozwanego byłoby wykazanie, że awiza nie były pozostawiane, przy czym za niewystarczające należy uznać same twierdzenia strony, że tak właśnie było. To po stronie żalącego, stosownie do art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c., leżał ciężar wykazania, iż awiza nie były pozostawiane. Pomimo to skarżący nie podjął żadnych starań, aby uczynić zadość temu obowiązkowi, a mógł on przecież wnioskować o przeprowadzenie stosownych dowodów na tą okoliczność (np. domagać się przesłuchania doręczyciela).

W tej sytuacji należało uznać, że wezwanie zostało skutecznie doręczone 28 września 2015 r., a skarżący nie uzupełnił braków formalnych sprzeciwu w określonym mu terminie.

Powyższe prowadzi do wniosku, że orzeczenie Sądu meriti było trafne i nie zaistniały przesłanki dla uwzględnienia zażalenia.

Reasumując, w oparciu o art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., oddalono zażalenie.

SSO Barbara Braziewicz